

una xarxa de setze miradors al llarg del camí de ronda, com ara el de la platja de Castell i el del poblat ibèric, i l'adequació de sis portes d'entrada en diferents punts del recorregut. D'altra banda, una de les accions incloses en el projecte és la restauració ecològica de l'espai, amb l'eliminació de flora invasora i la replantació de vegetació autòctona. Una actuació com aquesta, destinada a remarcar els elements del territori, és una bona notícia. Ara cal que l'execució de les diferents accions previstes es faci amb cura i amb un respecte total de l'entorn. De passada, potser caldria aprofitar per posar una mica més d'atenció a adequar i potenciar el poblat ibèric, no oblidat, però sí tractat fins ara una mica de reüll, tot sigui dit...

LA GARROTXA

Text > JOAN SALA

Obres d'art al carrer | El passat artístic d'Olot és ben conegut, amb una munió considerable de pintors i escultors. Aquests últims tenen obres col·locades en diversos indrets de la ciutat, però en el darrer temps una nova generació de pintors ha omplert de creacions les parets i les façanes de diferents espais de la població; un nou cas de *street art*. Ara voldria parlar del popular barri de Sant Miquel, on ha tingut lloc l'experiència de pintar murals, com a proposta del Consell de Barri, en el si d'un pla integral de millora promogut per l'Ajuntament. El procés de creació de les obres va ser molt interessant: es van fer diverses reunions entre els artistes i els habitants del lloc i es va passejar pel barri i parlar amb els veïns, per tal d'escollir els temes a pintar i les façanes on s'havien de fer els murals, per intentar reforçar l'orgull de pertinença a un barri que té unes característiques i diversitats molt peculiars. En altres parets de la ciutat també hi ha murals, alguns fets pels alumnes de l'Escola d'Art, d'altres per grafiters reivindicatius. També queda la creació del projecte «Womart», una iniciativa comuna a d'altres ciutats catalanes. Els resultats són diversos: els uns, decoratius, els altres, transgressors, però tots, o quasi tots, donen color i alegria a la ciutat.

Centre cívic de Riudaura | Fa anys que el centre cívic de Riudaura, el projecte del qual va redactar l'equip d'arquitectes RCR, està tancat per un seguit de deficiències que el feien inoperatiu. Es va plantejar al poble si creia que s'havia d'enderrocar o mirar de solucionar els problemes detectats, de manera que es va fer una consulta popular, a la qual va participar un 34,4 % dels veïns. El resultat va ser molt igual, ja que setanta persones van donar suport al projecte d'adequació, redactat també per RCR, i seixanta-tres hi van votar en contra. L'Ajuntament que ha sortit de les darreres eleccions municipals haurà de prendre una decisió, que no és fàcil d'adoptar pels ajustats resultats de la consulta popular.

Les variants i la xerrameca dels polítics

| Creuar Olot a hores punta és tot un calvari. Molts garrotxins fan diversos trajectes diàriament per qüestions laborals, i la manca de la circumval·lació a Olot provoca greus problemes de trànsit. Els veïns, cansats d'haver de suportar diàriament aquesta circulació davant de casa seva, han fet unes sorolloses tallades del vial Sant Jordi, que havia de ser inicialment això, un vial, però que s'ha convertit en un carrer més de la ciutat, amb el problema de soroll i contaminació que té una circulació desmesurada. Pel túnel de Bracons hi passa, des que es va obrir, un volum de transport pesat elevadíssim, tot i les reiterades promeses dels polítics de torn de fer la variant que travessa la vall d'en Bas i circumval·la Olot. Primer hi havia el projecte de fer-la passar per un costat, després per un altre; unes vegades aèria, d'altres subterrània, però cap de les promeses no s'ha complert durant els llargs deu anys de l'obertura de Bracons. Mentrestant hi ha hagut

canvis en el color polític dels governs, però això no ha fet canviar res. Fer realitat la variant, mil vegades promesa, és l'única solució, i la cosa va per llarg. L'incompliment reiterat de les promeses allunya els ciutadans dels polítics.

>> Un mural en una façana del barri de Sant Miquel d'Olot. (Autoria: QUIM ROCA)

EL GIRONÈS

Text i foto > DANI VIVERN

Estampes del passat | La fascinació pel passat és moda sempre, tant si les coses van bé com si no. N'és un exemple la mostra de cent trenta imatges, aparells i material fotogràfic divers que el Museu d'Història exposa amb motiu de l'Any Fargnoli. La recerca sobre la figura i obra de Valentí Fargnoli (Barcelona, 1885 - Girona, 1944) ha aconseguit no solament divulgar-ne el valor, sinó que ha propiciat l'edició de llibres amb imatges d'arxiu relacionades amb la ciutat de Girona. És el cas del volum *Girona desapareguda*, de Joan Boadas i David Iglésias. Conté força plaques de l'omnipresent Fargnoli, però també d'altres fotògrafs (fins a vint-i-set), de manera que s'hi ofereixen vistes i ambients gironins que abasten gairebé tot

>> La Llibreria Geli de Girona.

el segle xx i finals del XIX. Per cert, en aquells anys, concretament el dimecres 19 de març de 1879, dia de Sant Josep, es va obrir a Girona la Libreria San José. Aquest 2019, aquell establiment, des de fa dècades conegut popularment com a «Can Geli», ha celebrat el 140 aniversari, de manera discreta i amb un toc estètic, materialitzat en un punt de llibre de l'artista Juan Igazábal. Tot i la tendència a comprar llibres electrònics o a demanar-los via Amazon, molts lectors encara confiem que els llibreters de tota la vida ens sabran aconsellar, i esperem que ho puguin fer durant molts anys més.

Va de dimonis | Mentrestant, amb el pont del Dimoni ja acabat (amb un resultat que algun expert ha qualificat privadament de «postís i artificios»), es podria pensar si les forces infernals s'han conjurat contra el pobre Girona FC, caigut a la zona de descens en el moment d'escriure aquesta crònica. Això sí, per si calien reforços contra el Maligne, aquest any han fet història les sis noies que han desfilat amb els Manaies a la Processó del Sant Enterrament. Fa unes dècades, la presència femenina en aquesta mena d'actes hauria estat impensable i, segurament, declarada demoníaca i anatema. En podrien donar fe els exseminaristes i alguns dels seus prefectes que aquest maig han presentat el llibre *Els primaris del curs 1964-1965 al Seminari de Girona*. D'anècdotes, experiències i vivències, no n'hi falten...

Música al carrer | A Cassà de la Selva, vila de forta tradició musical, el mes d'abril passat van organitzar la XIV Setmana de la Música. L'objectiu és divulgar, de forma oberta a tot el municipi, les activitats que es fan habitualment a l'Escola de Música Pere Mercader. Així, els concerts, les audicions i les diverses instrumentacions estan a l'abast de tothom durant tota una setmana. La idea (fomentar l'actuació davant del públic i demostrar el nivell d'aprenentatge assolit) posa anualment un repte a alumnes i professors, i segurament estimula l'interès per aprendre, encara que siguin unes nocions elementals de solfeig i, tant de bo, la iniciació a algun instrument. Sortosament, ja fa temps que aquest país ha deixat de patir un analfabetisme musical generalitzat. I

a Cassà, en aquest aspecte, continuen pel bon camí. No és tan clar, en canvi, el camí que emprerà Ikea a l'hora d'establir-se en terres gironines. Salt és una de les destinacions preferides, mentre no surti cap altra vila amb atractius més poderosos.

EL PLA DE L'ESTANY

Text > XAVI XARGAY

La Marxa dels 40 quilòmetres | Cada poble i cada generació tenen els seus fets rellevants, i allò que és essencial a la Selva no escalfa ni refreda al Ripollès. L'educació sentimental és personal i intransferible, però m'hi jugaria un pèsol que molts dels exemplars que formem part del *baby boom* de les comarques gironines tenim almenys un record o una vivència de la Marxa dels 40 quilòmetres que s'havia organitzat a Banyoles fins a finals del segle passat. En una època en què Banyoles no era ciutat de l'esport tot i que força gent el practicava, la Marxa dels 40 quilòmetres era un repte, una experiència, una bogeria, una passada. Va morir d'èxit: hi van arribar a participar més de nou mil persones. Banyoles canviava la cara: bullia la vida i el moviment des de bon matí, molts ni anaven a dormir, la majoria acabaven amb els peus en remull a l'estany. Vint anys després el Centre Excursionista de Banyoles l'ha

recuperada, amb un recorregut diferent: s'ha mogut més cap a ponent de la comarca, amb la qual cosa la mítica i inacabable pujada de Fontcoberta, que t'enganxava en plena assolellada, no hi té cap paper. Enguany es va sortir a les 7 del matí amb un recorregut prou exigent per als 450 participants que la varen acabar: Lió, Serinyà, Briolf, Roca, Ventatjol, el Collell, Guixeres i Merlant. Desenes de voluntaris, provinents de l'Institut Pere Alsius (concretament, els alumnes de tercer d'ESO), de la Creu Roja i de l'Agrupació de Defensa Forestal (ADF), van fer que la jornada fos un èxit. Sembla que tindrà continuïtat, però no se sap amb quina periodicitat, i també s'estudia canviar-ne el recorregut per descobrir, així, nous camins de la comarca.

Liberté | El banyolí Albert Serra ha estat novament seleccionat per a la categoria Un Certain Regard del Festival de Cinema de Cannes. Si en la pel·lícula anterior, *La mort de Lluís XV*, dirigia l'actor fetitxe de Truffaut, Jean-Pierre Léaud, en aquest cas dirigeix Helmut Berger, un dels actors fetitxe d'un altre mestre europeu, Visconti. En una contradicció daliniana, Serra havia declarat als premis Gaudí el seu menyspreu més absolut pels actors. Entenc que ha passat de treballar amb actors no professionals a treballar amb mites. *Châpeau!*

>> Un grup de participants a la Marxa dels 40 quilòmetres de Banyoles, recuperada vint anys després de la seva desaparició. (Font: CENTRE EXCURSIONISTA DE BANYOLES)

